

Sanctuarul și eradicarea naturii pământești

Marti, 14 februarie 2006

Gili Cârstea

Atacurile diavolului asupra sanctuarului au luat forme din cele mai variate, și ele au produs fiecare cota lor de pierderi în rândul bisericii lui Hristos. În istoria noastră recentă, unul dintre cele mai viguroase atacuri, soldat cu cele mai mari pierderi, a fost apariția și lucrarea a ceea ce s-a numit prin anii 70 “The Awakening,” al cărei inițiator a fost un student australian, Robert Brinsmead.

Punând un accent deosebit pe curățirea sanctuarului în ziua ispășirii finale, mișcarea a avut un succes extraordinar, căci se apropia mai mult ca niciodată de fundamentele adventiste, în relativismul care infecta biserica acelor vremuri. Școlile adventiste predau tot mai vizibil doctrinele diluate ale creștinismului popular pe care profesorii îl asimilau în școlile de teologie unde se formau, iar biserica resimțea efectul devastator al predicării lipsite de conținutul întregii solii îngerești. Propunerile lui Brinsmead veneau ca o mană cerească pentru poporul hămesit, căci ele vorbeau despre o generație a vremii sfârșitului care va fi eliberată de păcat în ziua ispășirii finale, propunea poporului neprihănirea lui Hristos ca ultimă soluție la încropeala laodiceană și prezenta corect principiul sanctuarului și locuirea Duhului Sfânt în templul inimii ca scop final al lui Dumnezeu.

O singură deficiență a avut teologia lor, iar aceasta s-a dovedit fatală. Robert Brinsmead susținea că lucrarea Duhului Sfânt din ziua ispășirii finale ar consta din eradicarea naturii pământești. Ce înțelegea el prin aceasta este greu de definit, dar simpla formulare producea neînțelegeri majore. Se crea impresia că sub ploaia târzie, printr-un gest divin, natura umană este eliminată, fiind plantată în loc natura divină.

Este ca și cum am spune că unirea dintre hardware și software ar distruge partea de hardware. Un calculator este alcătuit din componente fizice. El nu poate funcționa dacă ansamblul nu este înzestrat și cu un set de programe informatice, un sistem de operare al cărui rol este să pună la lucru în mod armonios diferitele componente ale sistemului. Fără sistemul de

operare, hard discul nu știe unde și cum să stocheze informația, memoria nu știe ce să facă cu ea chiar dacă i se oferă, placa video nu știe unde să trimită produsul ei final, iar monitorul nu ar fi capabil decât de afișarea unei liniuțe intermitente într-un colț. Instalarea sistemului de operare nu produce “eradicarea” componentelor fizice; el doar coordonează diferitele lor capacități și le pune în valoare potențialul. Sistemul de operare nu se “vede” decât în produsul final. El stă în umbră, și toată gloria pare să aparțină componentelor fizice, deși fără el nimic nu funcționează.

Aceasta a fost eroarea fatală a mișcării lui Brinsmead, deși ei fuseseră mai aproape ca oricând de monumantala și splendidă noastră doctrină despre sanctuar. Speculând această gravă greșală, savanții noștri au aruncat dispreț asupra întregului concept despre ziua ispășirii finale, despre curățirea sanctuarului și locuirea Duhului Sfânt în templul inimii.

Spre a combate noua mișcare, ce părea a câștiga inimile poporului nostru, administrația bisericii a dat undă verde teologiei liberale a lui Desmond Ford, crezând că ea este antidotul potrivit la conceptul eradicării naturii pământești în ziua ispășirii pentru cei vii, susținut de Brinsmead. Timpul a dovedit că aceasta a fost o eroare infinit mai periculoasă, căci teologia liberală a lui Ford nu numai că respingea doctrina eradicării naturii pământești, dar ea spulbera complet doctrina sanctuarului, cu toate elementele ei vitale pentru mișcarea adventă.

Ciudățenia acestei situații stă în faptul că Brinsmead a fost convertit la teologia reformaționistă a lui Ford, iar biserica a apelat mai târziu la teologi favorabili poziției lui Brinsmead spre a-l combate pe Ford.

Din această confuzie generalizată nu a rezultat decât pierderea a sute de pastori adventiști, pierderea identității adventiste ca un popor al sanctuarului și întoarcerea școlilor de teologie adventiste către teologia protestantă populară. După acest atac al diavolului, amvoanele adventiste nu au mai auzit nimic despre ziua ispășirii, curățirea templului inimii, unirea cu natura divină, locuirea Duhului Sfânt în templul Său și biruința totală asupra păcatului. Nimeni nu dorea să fie catalogat că susține eroarea eradicării naturii umane în ziua ispășirii pentru cei vii.

În ziua ispășirii finale, instalarea Duhului Sfânt în templul inimii nu produce “eradicarea” naturii umane. El doar o aduce la funcționalitatea originală, la comportamentul legal al funcțiilor psihologice, la îndeplinirea corectă a scopului și rolului diferitelor componente fizice. “Scrierea” caracterului divin în mintea omenească nu anulează natura umană, ci o onorează cu un set de valori noi, cu instrucțiuni corecte de utilizare a potențialului. Omul păcătos ajunge să trăiască în neprihănire ca și cum aceasta ar fi nativ “a lui.” De aceea se spune că hainele de in strălucitor și curat sunt “faptele neprihănite ale sfinților,” deși haina aceea este în realitate

neprihănirea lui Hristos. Iar neprihănirea lui Hristos era generată de principiul “casei,” o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul.

Hristos nu a fost un templu al lui Dumnezeu doar cât a trăit printre noi. El continuă să fie Fratele nostru mai mare, capul familiei divino–umane, un membru al familiei omenești devenit locuință a lui Dumnezeu. A fost onorat cu un loc pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, deoarece Și-a dedicat viața pentru a lămuri pe frații Lui că nu este nici rușinos și nici degradant să fii un templu al lui Dumnezeu, și că aceasta este unica opțiune pentru libertate, fericire și pace.

Nu putem decât să exclamăm și noi împreună cu psalmistul: “Calea Ta, o, Dumnezeule, este în sanctuar!”